

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani, 4. maja.

—r.— Iz Londona se poroča, da je angleška vlada izpustila iz zapore irske agitatorje Parnell-a, Dillon-a in O'Kelly-ja in da hoče odslé sploh mehkejše, to je pravičnejše postopati proti Ircem. Irska bila je doslé krvava rana na mogočnem telesu mogočne angleške države in morda je nij pod božjim nebom take sramotilne zgodovine, kakor je zgodovina o irskega ljudstva trpljenji in bridkosti njegovih. Cromwell, puritanski ta absolutist, zadavil je bil skoro polovico prebivalstva rodovitnega otoka; druga polovica pa se je, plašivši se pred meča ostrino, kakor zbegana četa živine vrgla pred noge neusmiljenemu trinogu, ki je z besedami svetega pisma opravičeval v nebo kričeče moritve, izvršene nad „Amalekiti“. Pozneje so se zopet opomogli, in ko je Viljem Oranski pregnal iz angleškega prestola neznoznega Jakoba, naselil se je le-ta s francosko pomočjo v Dublinu ter hotel iz irskega otoka razrušiti moč anglo-saksonskega plemena! Ali tedaj bil je irski rod že demoraliziran, in ko je prišlo do glavne bitke na vodi „Boyne“, pobegnili so pri prvih streljih mnogo irskih polkov, ter, ne da bi videlo sovražnika za petami, kričalo: pardon! in pomagajte! V valovih reke „Boyne“ ugasnila je zadnja iskra, ki se je vtrnila iz neodvisnega irskega duha in potem so historični časi pluli nad nesrečnim otokom, kakor nad velikanskim grobom, v katerega je bila položila zgodovina mrtvo ljudstvo. Da, po nesrečnej bitki na „Boyne“ bilo je ljudstvo irsko mrtvo in prava peta pod angleško nogo! Takoj po tej bitki gonilo je angleško sovraštvo do Ircev velikanske valove, in ti valovi prepluli so vso Irsko ter jo pokončali vzlic temu, da se pri debati, ki se je takoj po Viljemovej

povrnitvi o tako zvanih „potih in sredstvih“ vnela v angleškem parlamentu, nij sprejel načrt postave, po katerej naj bi se bila vsaka ped zemlje odvzela Ircem ter podarila vladi v namen, da bi si po tem potu pokrila stroške Viljemove irske ekspedicije.

V svojej lastnej zemlji bil je Irec rob anglo-saksonskemu, surovo-olikanemu plemenitašu, in rušo, ki je poprej redila njegovih očetov očeta, obdelavati je moral v potu svojega obraza; sad pa je požel tujec, tlačitelj! In tako se je godilo do najnovejših dob. Anglež, kojega fregate so se po morjih drville za ladjami robskih prekupcev, bil je pod streho lastnega svojega kraljestva najsrđitejši in najneusmiljenjši gospodar belih sužnov in drl in trl je Irce krutejše od krutega Španjola, ki je v Floridi posedoval celo plantažo polno zamurskih robov!

Pri vsem tlačenju vstal je irski rod v novejših dobah iz stoletnega svojega groba in s prečudno vstrajnostjo pričeli so sestradani vnuki pobitih očetov krvavi boj proti velikanskemu državnemu organizmu, ki z železno svojo pestjo gospodari nad četrtino obdelanega sveta. Ali sedaj sprevidelo je ministerstvo v Londonu, da mora kapitulirati pred zatiranim irskim ljudstvom, in vlada, katera ima toliko pripomočkov, kakor nobena druga ne v olikanej Evropi, prišla je do spoznanja, da ne more ničesar opraviti nasproti raztrganim prebivalcem v raztrganih irskih kočah! Sklenilo se je, da se imajo po poti zakonodajstva vpeljati reforme, po katerih bi se irskim kmetom dodelila neomejena lastninska pravica do zemlje, ki so jo do sedaj za tujca obdelavali. In takoj so se tudi izpustili iz ječe voditelji tlačenege naroda, tako, da se po vsej pravici upati sme, da se bode s pravico povrnil tudi mir mej prebivalstvo zelenega otoka.

Vprašalo se bode morda, čemu pripovedujemo vse to slovenskemu narodu, ki o Ircih komaj vé, da živé na svetu. Ne glede na to, da je primerno narodu, ki je bil tudi stoletja in stoletja zatiran po oholem germanstvu, pripovedovati o tem, kako se je drugod zatirani rod po svojej ljubezni do zemlje domače in po svojej energičnej vzdržljivosti priboril do slave in premage, imamo pa pri sedanjem prevratu v irskih razmerah priložnost priti do prevažnega sklepa, da konstitucionalna vlada, če čuti še take pripomočke in sredstva v svojej roki, nikdar ne more zatreti prvotnih pravic, ki jih ima kak narod do svoje zemlje in, kar je jednacega pomena, do svojega jezika! Ako narod neče, mu še tako prebrisana in močna vlada ne more kratiti in odtrgati pravic, ki so mu uže ponaravnem pravu samem dodeljene! Ker pa nam nasproti nemštvo brez dvombe nijma toliko oblasti in moči, kakor jo ima Anglež nasproti Ircu, tako živimo lahko v zavesti, da germanske sile nikdar ne bodo preobdale slovenskega naroda, če le-ta ne bode hotel. In to tudi tedaj ne, če bi v Beču gospodovala nemška vlada, katerej bi bila germanizacija prvi cilj.

Brez vladne podpore pa je nemštvo mej nami prava senca, bolnik, ki lazi ob palici okrog, ali pa kragulj s strtimi peruti! Če opazujemo, kako se leto za letom vedno bolj oživlja narodna zavest mej Slovenci, kako se naroda masa leto za letom trdnjeje strinja v mogočno, germanstvu sovražno armado, in kako da nemštvo le-to za letom vedno bolj hira in peša, potem smo prepričani, da bodo tudi Slovencem napočili tisti časi, v katerih bodo popolno premagali besnega in oholega nemškega nasprotnika,

LISTEK.

NOV.

(Spisal I. Turgenjev, preložil M. Málovrh.)

Druga knjiga.

XI.

(Dalje.)

„Drage volje. — Marijana, hotel sem vam reči, ne udajte se čuvstvom! Toda tega nij treba. Vi ste prava junakinja!“

„O gotovo, gotovo!“ pritegnil je Paklin. „Kot Rimljanka iz Katovih časov! Ali pojte, Vazilij Fedotič, pojte!“

„Saj se ne mudi tako,“ tolažil ga je Solomin. Neždanov stisnil se je malo v stran, da sta mogla pri vratih oditi; v njegovih očeh izražena je bila ona ista brezčutnost kot prej. Ko sta Solomin in Paklin odšla, sel je nasproti Marijane.

„Aleksiej,“ rekla je ta počasi: „vse se je izdalo; Markelova so kmetje, ki jih je puntal, ulovili in v mesto policiji izročili; zdaj je zaprt in isti trgovec, pri katerem ste obedovali tudi; skoraj gotovo pride policija i po naji. — Paklin peljal se je k Sipjaginu.“

„Čemu?“ ščebetaj je Neždanov. Njegove oči

so se mej tem čisto izpremenile in obraz njegov isto tako. Kakor da je kdo z roko mu odvzel pijanost.

„Da bi tega pregovoril, da se zavzame za...“ Neždanov skočil je s sedeža: „a vender ne za naji?“

„Ne, samo za Markelova; hotel je i o nas govoriti... ali jaz sem mu to zabranila. Nijsem li prav delala, Aleksiej?“

„Prav?“ vprašal je on in jej segel v roko. — „Prav?“ ponavljal je po kratkem molku in jo na srce pritiskal — ter se glasno zjokal.

„Kaj ti je?“ vprašala ga je Marijana skrbno.

Kakor tedaj, ko je pred njo klečal in se plakal, položila mu je tudi zdaj obe roki na tresočo se glavo. Ali kar je ona zdaj čutila, bilo je povsem drugače od onega, kar je tedaj čutila. — Takrat pripravljena je bila udati se mu, samo da je besedo rekel. Zdaj ga je milovala in le mislila, kako da ga umiri.

„Kaj ti je?“ ponavljala je prejšnje besede. „Čemu plakaš? Pa vender ne zategadelj, ker si prišel tako domov? To je nemogoče! — Ali se ti Markelov smili — ali se morda zame bojiš? Ali obžaluješ, da so vse naše nade tako uničene? — Saj si menda vender nijsi mislil, da bode vse tako izšlo, kakor si se nadejal!“

Neždanov vzdignil je glavo.

„Ne, Marijana,“ je rekel in skušal ihtenje s silo zadržati, „niti zate ni zase nijsem skrben, le ti se mi smiliš, ti! ki si svojo usodo združila z usodo človeka, ki te nij vreden!“

„Kako ti je to prišlo na pamet?“

„Uže zato, ker človek, s katerim si se združila v tem opasnem trenutku, nič drugega storiti ne vé — nego jokati!“

„Ti ne plakaš, samo živci tvoji.“

„Moji živci, ali jaz — to je jedno ter isto! Slušaj me, Marijana; poglej mi na oko; ali mi moreš danes reči, da ne obžaluješ...“

„Kaj da ne obžalujem?“

„Da si z menoj bežala?“

„Ne!“

„In ti pojdeš tudi nadalje z menoj?“

„Da!“

„Da? Marijana... da?“

„Da, gotovo. Jaz sem ti to obljubila, in dokler ti oni isti ostaneš, katerega ljubim, ne bodem se izneverila svojej obljubi.“

Neždanov nij s svojega mesta vstal, Marijana stala je pred njim. On jo je držal okolo pasa in ona naslanjala se je nanj. — „Da... ne,“ mislil je Neždanov... „prej, ako sem jo tako držal, stala je mirno, a zdaj se od mene odmakuje.“ Potegnil je na jedenkrat svojo roko k sebi in...

v katerih bodo prve glave naroda polne radosti in ponosa, jednakega tistemu, s katerim zapuščajo sedaj ječe Parnell, Dillon in O' Kelly!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 4. maja.

V državnem zboru traje specialna debata o carinskem cenilniku še dalje. Vsaka prenarredba gledé carine je težavna, zlasti pa pri nas, ko treba v ožir jemati toliko raznovrstnih interesov. Do zdaj so se vzprijeli predlogi o dišavah, južnem sadju, sladkorji in tabaku. Največ pozornosti zavzima žitna carina, o katere se je oglasilo 23 govornikov, katerih vsak ima skoro posebno misel. Nekateri zahtevajo prosto uvažanje pšenice, koruze in žita v Trst, Gorico, Istro, Dalmacijo, Hercegovino itd., drugi pa v okrajno glavarstvo Freiwaldu v Šleziji, zopet drugi pa se potezajo za ugodne železniške tarife in za olajšanja v prevoznju.

Dunajski listi poročajo, da utegne postati kot naslednik Szlavyya v skupnem finančnem ministertvu grof Coronini, kar bi bilo nam, ne pa Magjaram po volji.

Baron **Walterskirchen** bil je včeraj v Aussee pri mnogobrojnej udeležitvi jednoglasno voljen. Izid volitev drugod, zlasti pa v Murau-u nij še znan.

Stranka nemških kazinarjev v **Pragi**, ki se je osobito v zadnjem govoru svojega vodja dra. Schmeykala pokazala nespravedljivo, izgublja vedno bolj veljavo pri nemško-liberalcih. „Wiener Allg. Ztg.“ očita jej v ostrem članku zaslepljenost in malostno politično stališče.

„Pester Lloyd“ poroča iz zanesljivega vira, da niti skupna vlada niti merodajni vojaški krogi ne nameravajo v **okupiranih deželah** ustanoviti nove „vojaške krajine“. Pač pa se bode ob črnogorske meji južno od Foče preko Gačka, Korita, Bileka do Trebinja politično administrativno poslovanje še za dalje izročilo poveljnikom postaj in njim pridanim častnikom. To pa samo za dva, najdalje za tri leta.

V **Krivošijah** prenehalo je „puškaranje“, a poroča se, da je 28. aprila treščilo v kulo na Golem vrhu in ubilo dva vojaka, jednega pa ranilo. Dne 29. aprila pa je na Oclini strela ranila sedem vojakov.

Vnanje države.

Tako zvani **Barrere-ov** predlog za rešitev **donavskega prašanja**, kateri je predložen po francoski vladi in principijelno vzprijet od vseh držav, izvzemši jedino Rumunsko, ima namen dolečiti pravila za strugo Dunava od „železnih vrat“ do Galaca. Ta del reke razdelil bi se v 4 nadzorništva. Prvi oddelek do ustja reke Timoka nadzoroval bi srbski, tretjega bolgarski, drugega in četrtega rumunski podnadzornik. „Romanul“ s tem predlogom nezadovoljen toži, da jim sedaj baš Francoska vlada nudi to grenko torilo.

„Nordd. Allg. Zeitung“ poročala je nedavno, da je **francoski** general Gallifet pri nekem banketu trdil, ka pruski poslanik nagovarja francoskega ministra Freycineta, naj podpiše zvezno pogodbo

z Nemčijo, vsled katere jamči Nemčija Francoskej za vse ozemlje v Evropi in Afriki proti temu, da Francoska zniža svojo vojsko in se ne zveže z nobeno drugo velevladjo. Pristavljalo se je, da je Gallifet, to poizvedel od Gambette in takoj je bil svet poln te senzacne novice in nemški listi pisali so uže, da je Gallifet „francoski Skobeljev.“ Zdaj pa objavlja Gallifet v listih pismo, v katerem pove, da je sicer prijatelj Gambetti, da je pa vse drugo, kar se je pisalo o banketu in njegovem govoru, izmišljeno.

Minster Freycinet predložil je predsedniku **francoske republike** velezanimivo poročilo, kako bi se puščava Sahara v Afriki izpremenila v veliko morje. Veliko in važnih vprašanj nastaja v očišgled temu velikanskemu podjetju. Kako se bode premenil klima? Ne bodo li peščeni zameti preprečili vhod v novo morje? Kdo bode plačal stroške? Bi li bilo na korist ali v škodo francoskim naselbinam v Afriki? V pretresovanje teh in jednaci vprašanj sestavljena je posebna komisija iz raznih strokovnjakov in veščakov.

Francozom v **Afriki** pripetila se je zopet neprilika. Odposlali so namreč topografičen oddelek v južno stran dežele Oran. Za varstvo imeli so soboj dve kompaniji legije tujcev pod poveljstvom g. de Castries, vsega vkupe 350 mož. To četo napalo je pri Fontassa-Fratis kakih 6000 arabskih pešcev, spremljanih po svojih ženskih in 1800 konjikov. Francozje bojevali so se jako hrabro, usmrtili več stotin sovražnikov in si osvojili bojišče. A izgubili so 37 mrtvih, mej njimi dva častnika, 30 bilo je ranjenih — in popustiti so morali ves živež in vso prtljago, ker so nevojaki izmej spremstva porezali velbljodom uzde in pobežali. Rodovi, ki so napali Francoze, spadajo pod Maroko, njih vodja je baje v boji bil ubit. General Colonieu in polkovnik Negrier napotila sta se takoj za sovražniki.

V **Egiptu** traje gibanje proti tujcem še dalje. V Kairu odstavili so nemškega profesorja Spitto Beya, kateri je deželno knjižnico urejal skozi sedem let. Odstavili so ga pa zaradi tega, da ne bi izročeni mu svetih knjig in rukopisov oskrnil z vinom, katerega je profesor pri svojem delovanju rad in često pil.

Angleški opozicionelni listi grajajo oprostitvev Parnella. „Times“ dvomijo, da bi se s tem upokojila Irska.

Dopisi.

Iz spodnjega Štajerja 4. maja. [Izv. dop.] Ministerska naredba zastran rabe slovenskega jezika pri sodnijah nas nij na vse strani zadovoljila. Narbolj pogrešamo naglašanje, da se slovenske vloge tudi slovenski rešiti morajo. Kaj to pomaga kmetu, če je sodnija primorana slovenske vloge sprejemati, uradnik pa vlogo nemški reši, ali mu je na voljo dano, v katerem jeziku, da jo reši. Mi se zdaj v prvej vrsti nijsmo borili za narodne odvetnike in bilježnike in za izpolnjevanje njih želja, da bi se od njih v slovenskem jeziku pisane vloge sprejemati morale; — mi smo se najbolj za to potezovali, da Slovenec, posebno prosti kmet od sodnije pisma v njemu razumljivem t. j. v materinskem je-

ziku rešena dobiva. To je bila svrha; slovenska vloga je le vez, pot, katera k tej svrhi pelja.

Kaj je s slovenskimi blanketi, katere je ministerstvo naročilo, če sodnikom, barem tistim, kateri so slovenskega jezika popolnoma zmožni, nij naloženo, jih rabiti?

Iznenadilo nas je tudi imenovanje novega ptujskega sodnika g. Scheuchenstuela, pri katerem je ministerstvo pokazalo malo srčnosti. Z malimi, polovičnimi sredstvi tira se le malostna polovičarska politika, ki ne ugaja niti vladi, niti državljanom. — Mi sicer nijmamo nič proti osobi novo imenovanega g. sodnika, mi celo čislamo njegovo nadarjenost in spretnost, a kdor pazljivo pogleda po dolezjem Štorskem in poznata sodnike in pristave ondi namesčene, njih politične nazore, prišel bode na čudne misli, katerih pa denes še nečemo izrekati, pridržajoč si to za drug, obširnej dopis.

Iz Celja 3. majnika [Izviren. dopis.] Čudno vest prinaša zadnja številka „Südt. Post“ iz Maribora. Nemški dijaki na tamošnji gimnaziji in pripravniki vadijo se v narodnem ščuvanju, odlikujejo surovostjo, prepevajo „Wacht am Rhein“, napadajo mirno v krčmi sedeče Slovence in jih psujeje: Vi slovenski psi znate le lajati, ne pa govoriti“, hodijo po mestu s črno-rudeče-zlatimi in pruskimi črno-belimi trakovi, razsajajo po krčmah in se ob treh po polunoči še pretepajo s delavci, kateri slednji jih na zadnje iz krčme pomečejo. To je tedaj sad odgoje. Jaz bi vsega tega niti ne verjel, da nij tiskano črno na belem. Saj pa tudi nij čudo, da se gode take reči, ako se na dalje čita, da sta mariborska ravnatelj Gutscher in Frank v mestnem zboru glasovala za znano hujskajačo resolucijo proti Slovincem in da je tem gospodom vse bolj mari nego disciplina mej nemškimi dijaki. Poudarjam besedo „nemškimi“, kajti da so se slovenski dijaki drznili kaj jednacega, ne ostali bi brez kazni, izključeni bi bili uže iz gimnazija.

Na našem gimnaziju zabraujuje se slovenskim dijakom pri javnem nastopu kot jedno točko programa peti pesen: „Kje dom je moj?“ češ da je pesen n varna za denašnji položaj, v Mariboru pa se slobodno poje „Wacht am Rhein“.

Sploh imajo slovenski dijaki na gimnaziji v Celji jako neugodno stališče in mnogo neprilik. Zgodaj in neprestano morajo se vaditi v potrpežljivosti in diplomatično postopati, da ne zaidejo v nastavljenе zaujke. O tem pa drugikrat.

Z Dunaja 3. maja. [Izv. dop.] (Iz državnega zbora. Volitev v državni zbor. Ostavka ministra Szlavyya.) Debata o novem carinskem cenilniku teče v nepričakovanem lepem redu. Generalna debata, ki je trajala dva dni, bila je mirna in skoro bi mogel tudi reči,

njeno telo se je res nekoliko od njega nazaj pomaknilo.

„Kaj meniš?“ začel je zopet on govorico. „Ako bi naji policija proganjala, ne bi li dobro bilo, da se prej poročiva? Drugod kje je težko dobiti takega popa, kakeršen je Sosim . . .“

„Jaz sem pripravljena,“ rekla je Marijana. Neždanov gledal jo je pazljivo.

„Prava Rimljanka!“ mrmral je poluglasno in ustne nabrale so se mu v čuden, vrlo čuden smeh. „Čuvstvo dolžnosti je dobro razvito!“

Marijana je delala, ko da tega nij čula.

„Trebalo bode . . . s Solominom govoriti.“

„Da . . . Solomin . . .“ odgovoril je Neždanov. „Ali tudi on je v opasnosti; tudi njega bode policija soboj odvela. Meni se vidi, da je on vsega še bolj kriv, nego jaz, in da tudi več zna, nego jaz.“

„Tega ne vem,“ odgovorila je Marijana. „On o samem sebi nikdar ne govori.“

„Ne tako, kakor jaz!“ mislil je Neždanov. „To hotela je reči!“ Nekoliko časa bil je molk, — na to rekel je zopet on:

„Solomin . . . da, Solomin. Radi tebe ne bil bi tako skrben, da je človek, s katerim se imaš združiti, takšen, kakeršen je Solomin . . . ali pa ta sam!“

Zdaj pogledala je Marijana vsa začudena Neždanova:

„Ti nijmaš nobene pravice tako govoriti!“ vzkliknila je naposled.

„Nijmam pravice? . . . Kako mi je to umeti? Tako, da ti mene ljubiš . . . ali tako da sploh nijmam nobene pravice kaj tacega reči.“

„Ti nijmaš nobene pravice!“ ponavljala je Marijana.

Neždanov pobesil je glavo.

„Marijana,“ rekel je za nekoliko časa čisto drugim glasom.

„Kaj hočeš?“

„Ako bi te zdaj nekaj vprašal . . . ti znaš kaj . . . Ne, jaz te ničesa ne vprašam . . . Z Bogom!“

Neždanov je vstal in odšel iz sobe, a ona ga nij zadrževala. V svojej sobi sel je na počivalnik in obraz z rokama zakril. Lastne misli so ga plašile in skušal je misliti na kaj drugega. — Le nekaj je čutil: da je neka roka iz zemlje korenino njegovega žitja prijela in je neče izpustiti. Čutil je, da tisto drago in ljubo bitje, v drugej sobi, od katerega je le po tankem zidu ločen, ne bode k njemu ven prišlo; — a sam k njej iti, se nij upal: čemu tudi? Kaj bi jej rekel?

Čul je hitre korake in pogledal je okolo sebe. Solomin šel je skozi njegovo sobo in na Marijanina vrata potrkal.

„Čast, komur čast gre!“ ščebetel je Neždanov.

XII.

Bilo je uže deset ura zvečer, in Sipjagin s svojo soprogo in Kolomejcevom sedel je v salonu Aršanovskem in kartal, ko pride sluga in javi, da neki gospod Paklin želi govoriti njegovo ekscelenco Borisa Andrejiča zavoljo neke jako važne svtari.

„Tako pozno!“ čudila se je Valentina Mihajlovna.

„Kaj?“ vprašal je Boris Andrejič skozi lepi svoj nos. „Kako si tistega gospoda imenoval?“

„Rekel mi je, da se zove Paklin.“

„Paklin!“ vzkliknil je Kolomejcev. To ime se sliši, kakor „Solomin“; oba smrdita po vasi. — De vrais noms ruraux, hein?“

„In rekel je,“ obrnil se je Boris Andrejič k slugi, „da je stvar vrlo važna.“

„Tako,“ je dejal.

„Hm! . . . To je kakšen prosjak ali pa intrigant. (Morda oboje opomnil je Kolomejcev.) — Lahko mogoče. Dovedi ga v moj kabinet.“ Boris Andrejič je vstal s sedeža. „Pardon ma bonne . . .“

stvarna, akoravno nekateri levičarski govorniki napada na zdanjo vlado niso mogli opustiti. Večni tarnež vit. Chlumetzky bivši minister za poljedelstvo, je prav nesrečen, da so novi carinski cenilnik baš po tem od njega in pajdašev njegovih toliko črtenem ministerstvu spravi v red. Naslednje pa je izjavil, da bode zedinjena levica pokazala, kaj se pravi sprava z levičarji na polji gospodarskega interesa. Glasovali so skoro vsi levičarji za prehod v špeciialno debeto. To je bil trenotek celo nekako veličasten, da se je vsa zbornica glasila za ministersko predlogo. Veličastnost pa nij trajala dolgo, kajti v špeciialnej debati se skoro pri vsakej stavki glase levičarski govorniki proti. Tako je prišlo, da je špeciialna debata tu i tam kos generalne debate. Levičarji repenčijo se pa največ iz političnih, nikakor pa ne iz gospodarskih uzrokov. Za nekatere dežele za Dalmacijo, južno Tirolsko, Galicijo zahtevalo se je iznimek, ker se dotičnim deželam po novem carinskem cenilniku preveč nalaga bremen. Posebno težko je stališče Dalmatincev, ki ne pridelavajo dovolj za se, za to pa morajo razne predmete za živež od drugod kupovati. Tako se bode za Dalmacijo živež predražil. Dr. Monti je baš iz tega uzroka položil svoj mandat. Razprave o carinskem cenilniku ima trajati najmanj 14. dnij. Nadejati se je, da se bode cela predloga vzprejela, kakor jo je predlagala vlada. Priznati se tudi mora, da levičarji tudi v tej razpravi niso tako jedini, kakor so trobentali.

Včeraj vršila se je volitev v državni zbor občin okolice Hernalsa in Klosterneuburga. Nemški nacionalci kandidirali so dr. Rodlerja, ki je v volilnem shodu rekel, da bode vedno tako glasoval, kakor Herbst in Chlumetzky. Židovski listi so tudi zelo poganjali se za tega kandidata. Dr. Kopp, jeden levičarskih glav, prišel je sam v volilni zbor, da bi govoril za svojega pristaša. Pa slabo se mu je godilo! Koj ko je naznanjeno bilo, da ima govoriti dr. Kopp, začel je krik proti njemu, tako, da niti nastopiti nij mogel. I pri tej volitvi je njegov kandidat po velikej agitaciji od 400 glasov komaj vjel jih 96. Izvoljen je dvorni svetovalec Exner z 287 glasi. „Wiener All. Ztg.“ pravi, da ta volitev zopet jasno dokazuje, „wie hoch die Antipathie gegen die jetzige Parteileitung der Linken gestiegen ist“, in „Man ist oben des Parteiterrismus satt“. Torej so zedinjeni levičarji zopet dobili strašno brco! I to so nemški možje! Kedaj pa bodo mej Slovenci živeči takozvani Nemci spametovali se?

Magjarski listi se silno hudujejo nad neko avstrijsko vojaško stranko, ki je Szlavyyja prisilila, da je dal ostavko. „Pester Lloyd“, velik magjarski šovinist, je kar besen. Ta list je baje v prav

tesnej zvezi s Szlavyyjem. Odstopivši minister pa nij bil radi tega na ostavko prisiljen, ker je bil splošni finančni minister, temveč radi slabe uprave v Bosni in Hercegovini, ki je tudi bila v njegovih rokah. Vse je upravljal v smislu magjarskega šovinizma. Zato vzbudil je nezadovoljnost in moral je — iti. Kdo pa bode njegov naslednik? To je teška uganjka. Pravijo, da mora zopet priti Magjar.

Domače stvari.

— (Močvirski odbor) imel je zadnji torek sejo, pri kateri se je sklenilo, da se poizvedo tisti, kateri dolgujejo še konkurenco, da se zahteva od njih povrnitev. Podobčina Blatna Brezovica nasvetuje, da bi se iztrebili Zornov, Konfinsk in Žrnikov graben. O tem se bode sklepalo, ko dojde z Dunaja glavni črtež za osuševanje močvirja. Močvirski komisarji za nadzorovanje del imenovali se bodo še le v jednej prihodnjih sej.

— (Stavbenim mojstrom) imenovan je zidarski mojster, hišni posestnik in izvrstni narodnjak gosp. Filip Zupančič v Ljubljani. V dosego tega imenovanja podvrgel se je g. Zupančič pred baš ad hoc imenovano komisijo tri tedne trajajočemu, jako strogemu izpitu. Spričevalo deželne vlade proglasa g. Zupančiča popolnem sposobnega za samostalnega stavbenega mojstra, ki je dovišil izpit z dobrim uspehom. Ker je ta gospod prvi, ki je na Kranjskem delal tak izpit, mu prav srčno čestitamo in ga priporočamo vsem narodnjakom in vsem drugim, ki hote kaj zidati, kot večšega in izvrstnega strokovnjaka.

— (Samoumor.) Včeraj zjutraj ob 3/4 na šest ustretil se je na stopnicah Št. Peterske vojašnice Ivan Trap, korporal v 13. kompaniji domačega Kuhnovega pešpolka, rojen na Krškem, s puško pod brado, da se je vsa glava razletela. O uzrokih samoumora se ugiblje. Nekateri trdijo, da so mu predpostavljeni nagajali, drugi pa, da svojih vojaških dolžnostij nij spolnoval, kakor bi moral.

— (Nesrečen skok.) Včeraj popoldne šli so dijaki Waldherr-ovega zavoda na sprehod. Jeden mej njimi, rodom Rus, skoči preko malega jarka, pa se takoj kričaje združi na tla, ker se mu je v nogi žila razpočila. Ker je prišla takoj zdravniška pomoč, nij za ponesrečenega nevarnosti.

— (V Šent-Vidu nad Ljubljano) bo prihodnjo nedeljo novi župnik, g. Andrej Volc, po kanoniku in dekanu, g. Antonu Urbasu, slovesno vmeščen. Sprejem pretekli torek popoldne bil je silno slovesen. Priprave velikanske. Kaj tacega se pač redko na deželi vidi, kakor se je zdaj skazal Šent-Vid. Obširno poročilo nam je obljubljeno.

— (Iz Velike Doline) na Dolenjskem se nam piše 3. t. m.: Začeli smo zidati novo cerkev, katera bode stala 27.000 gld., za kar smo novce s prikladami na davek v dolgih letih spravili vkupe. Delo prevzela sta g. inženir Tomek in stavbeni mojster g. Filip Zupančič. Pri podiranju stare cerkve našli so prav lepa vrata v gotiškem slogu najmenj 500 let stara, katera bodemo pri novej cerkvi porabili. Do jeseni upamo biti pod streho.

— (Iz Bohinja) se piše „Nov.“: Kmetijska predavanja deželnega učitelja poljedelstva gosp. E. Kramarja v Bistrici 23. in v Srednji vasi 25. aprila bila sta nepričakovano dobro obiskana. Kako so Bohinjci ukaželjni in kako se zanimajo za kmetijski napredek, kaže nam to, da se je v Bistrici nad 150, v Srednji vasi pa 300 ljudij predavanja udeležilo. Da se nas je toliko sešlo, zahvaliti se moramo posebno za kmetijski napredek tako vnetemu, zaslužnemu in obče spoštovanemu gosp. Janezu Mesarju, župniku na Bistrici, kakor tudi g. Vojvodu, župniku v pokoji in g. Poklukarju, kaplanu v Srednji vasi. Tudi učiteljema gg. Pretnarju in Mencingerju, kakor tudi posestniku Antonu Odarju, gre vsa hvala za njihov trud. Še iz daljnih krajev se je mnogo ljudij udeležilo; tako je pripeljal gospod župnik Sodnik lepo število ljudij iz Koprivnika. Občno se je želja izrekla, da nas naj g. Kramar zopet kmalu obiše.

— (Izkopali) so te dni v Studenicah okraja Slovensko-Bistriškega uže dolgo pokopanega Antona Košiča, po domače Flegar imenovanega, ker se sumi, da ga je lastna žena „na sedaj uže nič več nenavadni način“ spravila iz sveta, ga namreč zastrupila.

— („Vrtec“) za mesec maj je prinesel našej slovenskej mladini naslednje gradivo: 1. Medlečej cvetlici (pesen); 2. Pod orehom (povest); 3. Obogateli trgovec (povest); 4. Na poti (pesen s podobo); 5. Previdnost (povest); 6. Mačka, miš in miška (basen v vezanej besedi); 7. Nabita puška (povest); 8. Samota (s podobo); 9. Čudna skrinjica (povest); 10. Radovljica (zgodovinski obrazec); 11. Kuhinjska sol (prirodopisni sestavek). Slovstvene stvari. — Iz te vsebine se vidi, da je dobila naša učeča se mladina zopet lepo število poučno-zabavnega berila, da se primerno izobrazuje in si v nedolžnem veselji čas kratki.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 4. maja. Defacis imenovan je predsednikom deželne sodnije v Trstu.

Kijev 4. maja. Pretekli teden se je tu iztiralo 1500 židovskih rodbin.

Kairo 4. maja. Kedive neče podpisati obsodbe proti čerkeskim častnikom. Situacija najozbilnejša.

Razne vesti.

* (Vereščagin pisatelj.) Ta tako hitro po vsem svetu zasloveli skoro nedosežni slikar spisal je o svojih potovanjih v srednji Aziji in Indiji knjigo, katera se v Lipsiji tiska. Vereščagin spisal je knjigo v ruščini, njegova soproga pa jo je prevela na nemški jezik. To delo, kateremu je pridejanih mnogo umetnikovih risarij in podob, bode gotovo posebno zanimivo.

* (Nov denar.) Na Francoskem se bode izdeloval drobiž iz nikeln po 10 in 20 santimov (centimes). V Novej Kaledoniji našli so toliko niklove rude, da je cena tej rudi znižala se na tri franke za funt. Nikel je kovina stoprav leta 1751. iznajdena, a jako koristna. Do sedaj se je iz nikeln izdelovalo tako imenovano novo srebro, tudi pri žepnih urah se rabi za kolesa.

* (Če prideš na francoski kraj, — pozdrav od mene mu oddaj!) tako napisal je v Tunisu živeč Francoz na listek, katerega je rudečim svilenim trakom privezal na nožico vjete lastovke in jo potem izpusil. V dan 26. aprila t. l. priletel je ta krilati sel v francosko mesto Saint-Omer v svoje staro gnezdo. Neki deček zapazi rudeči trak, vjame lastovko in izroči listek s pozdravilom učitelju, kateri je smatral za svojo domoljubno dolžnost to objaviti ter odposlal pozdrav listu „Siécle“.

* (Karakterističen dvogovor.) Komarov „Sviet“ prinaša naslednji razgovor: Častnik: „Kdo je naš notranji, kdo pa naš zunanji sovražnik?“ Vojak novinec: „Naši notranji sovražniki so Nemci in židovi, zunanji pa Turki, Angleži in druga sodraga.“

Igrajte mej tem ecarté ali pa malo potrpite . . . jaz se koj vrnem.“

„Nous causerons . . . allez!“ klical je za njim Kolomejceve.

Sipjagina stopivšega v svoj kabinet in zapazivšega žalostno vnanjost Paklinovo, obšlo je tisto pravo ministersko čuvstvo: prevzetno usmiljenje in gnusna ljubeznivost, ki je visokim dostojanstvenikom Petrogradskim, rekel bi, prirojeno. „Moj Bog,“ si je mislil, „kako žalostno izgleda ta človek!“

„Sedite,“ rekel je glasno z milostivim baritonom, ter sam prej sel, nego njegov gost. „Gotovo ste od potovanja utrujeni, sedite torej in povejte mi: kakšna važna stvar je vašemu kasnemu prihodu uzrok?“

„Ekscelenca,“ začel je Paklin in se pazljivo na stolov ogel vsedel, „dovolil sem si . . .“

„Čakajte,“ rekel je hitro Sipjagin, „Vas ne vidim prvokrat. Jaz nobenega obraza ne pozabim, ki sem ga kdaj videl; vašega obličja se spominjam . . . Kje sem vas videl?“

„Ekscelenca se ne motite. Čast mi je bila, videti vas pri nekem znanci v Petrogradu, pri tistem . . . ki je . . . žalihože . . . vaše nezadovoljnost . . .“

Sipjagin vstal je hitro s svojega stola.

„Pri gospodu Neždanovu. Zdaj mi je prišlo

na pamet . . . A vas baje on nij zdaj k meni poslal? . . .“

„Ne, ekscelenca; obratno . . . jaz . . .“ Sipjagin se je zopet vsedel.

„To je pametno, kajti drugače prosil bi vas bil prav uljudno, čim hitreje mogoče kopita pobrati. Mej tistim gospodom in menoj ne trebam nobenega posredovalca . . . Jaz sem previsok, da bi se nad tem gospodom maščeval, ali slišati nečem niti o njem, niti o tistej deklci, pri kateri je zlega bolj duh nego srce krivo. (Odkar je Marijana utekla premleval je to frazo neprestano.) — Iz mojega spomina sta izbrisana!“

Pri slehernih besedah naredil je Sipjagin z roko njegovemu čuvstvu odgovarjajoče znamenje in sicer od zdolej gori.

„Jaz sem ja pozabil, moj gospodine!“

„Čast mi je uže bila, vašej ekscelenci opomniti, da nijsem v njiinem imenu prišel, akopram morem vašej ekscelenci reči, da sta se poročila.“ („Kaj zato!“ mislil je Paklin sam pri sebi, „rekel sem, da se bodem tu kaj zlagal . . . zdaj sem obljubo izpolnil.“)

Sipjagin si je, čuvši to vest, začel hrbet na naslonilu stolovem drgniti.

(Dalje prihodnjič.)

Meteorologično poročilo.

(Pregled čez pretečeni mesec.)

Barometer: Stanje barometra je bilo v pretečenem mesecu komaj srednje in sploh za 2-65 mm. nižje, kot srednje stanje vsega leta; znašalo je 732-65 mm. in je bilo 21krat podnormalno, 9krat pa nadnormalno. Z ozirom na srednje stanje vsega meseca je stal barometer 15krat pod in 15krat nad normalom. Najvišje srednje stanje, 742-02 mm. ali za 9-37 mm. nad mesečnim normalom, je imel 6. april; najnižje, 724-25 mm. ali za 8-40 mm. pod mesečnim normalom, 28. april; razloček med maksimumom in minimumom srednjega stanja znaša torej 17-77 mm. Najvišje v vsem mesecu sploh, 744-34 mm. visoko, je stal barometer 7. aprila zjutraj; najnižje, 723-54 mm. visoko, 28. aprila zjutraj; razloček med maksimumom in minimumom sploh znaša torej 20-80 mm. Največji razloček v stanju jednega dne, za 5-94 mm., je imel 29. april; najmanjši, za 0-10 mm., 24. april.

Termometer: Srednja temperatura vsega meseca je znašala + 9-4° C. in je bila torej popolnoma normalna. Srednja dnevna temperatura je bila 20krat nadnormalna, 10krat pa podnormalna. Najvišjo srednjo temperaturo, + 13-3° C., sta imela 24. in 25. april; najnižjo, + 2-3° C., 10. april; največji razloček v srednji temperaturi znaša torej 11-0° C. Najvišja temperatura vsega meseca sploh, + 19-6° C., je bila 30. aprila popoldne; najnižja, - 1-4° C., 12. aprila zjutraj; največji razloček v temperaturi sploh je torej znašal 21-0° C. Največji razloček v temperaturi jednega dne, 17° C., je imel 1. april; najmanjši, 1-0° C., 10. april. Temperatura je bila samo dvakrat, to je 12. in 13. aprila pod ničlo.

Vetrovi: Pretečenega meseca so bili večinoma slabotni in so prevladovali vzhodni in južni vetrovi nad severnimi in zahodnimi. Z največ 1/10 je bil zastopan „vzhod“, namreč z 38%, s 30% „jugozahod“, s 13-33% „gorenjec“, s 6-6% „burja“, s 5-5% „brezvetrie“, z 2-2% „zahod“ in z 1-1% „sever“.

Nebo je bilo vsled nizkega stanja barometrovega precej premenljivo; z 41% jasno, z ravno tolikimi oblačno, z 18% pa deloma jasno in deloma oblačno.

Mokrina: Deževnih dni je imel april 9, sneženega 1; palo je manj mokrine kot v marcu, namreč za 103-10; največ, za 40-20 mm., 27. aprila; najmanj, za 1-30 mm., 17. aprila.

Umrlj so v Ljubljani:

2. maja: Franc Košir, čevljar, 52 let, Karlovska cesta št. 7, za jetiko. — Franja Grum, delavka, 21 let, Hradeckijeva vas št. 14, za jetiko.

3. maja: Alojzija Tomšič, hišna posestnica, 73 let, Hradeckijeva vas št. 17, za vodenico. — Franja Podraž, hišnega posestnika hči, 6 let, Poljanska cesta št. 69.

V deželni bolnici:
29. aprila: Marija Kralj, dnarica, 64 let.

Na Mirkah pri Vrhniki prodajo se

mladi prašički

domače reje pri

(286—2)

Štefanu Ferlanu.

EPILEPSIJO

(božjast) ozdravi indijski zeliški sok, ki se kot posebnost, da kot jedino sredstvo z najboljšim vspehom rabi zoper božjast. (218—28)

Božjastni se hitro in srečno ozdravi, ako štirikrat ali petkrat na dan tega soka po 15 kapljic na sladkorji zavžije. Celo najstarejša in najzlobnejša bolezen se ublaži in naposled popolnem odpravi.

Dobiva se flacon po 20 kr. v skoraj vseh lekarnah Avstro-Ogerske, a v Ljubljani ima ta sok lekarnar g. Julij pl. Trnkoczy, v Jčinu pa prirejevalci Rudolf Stahl, emer. lekarnar.

S pošto se menj kot 2 flacona ne pošilja.

Salicilna ustna voda,

aromatična, vpliva oživljajoče, zapreči pokončanje zob in odpravi slab duh iz ust. 1 steklenica 50 kr.

Salicilni zobni prašek,

splošno priljubljen, vpliva zelo oživljajoče in napravi zobe blesteče bele, a 30 kr.

! Najnovejše spričalo. !

Vaše blagorodje!

Mnogo let uporabljam Vašo salicilno ustno vodo in salicilni zobni prašek z izvrstnim uspehom in priporočati ja morem vsakemu najtopleje. Pošljite zopet od vsakega 3 steklenice.

Spoštovanjem

(162—14) Anton Slama, župnik.

Vsa navedena sredstva ima vedno frišna v zalogi in jih razpošilja proti poštenu povzetju

lekarna „pri samorogu“,

v Ljubljani, Mestni trg št. 4.

IV. izkaz doneskov

za spomenik dr. J. Bleiweisa viteza Trsteniškega.

G. Gabršek Simon v št. Andrežu pri Gorici	2 gld. — kr.
G. Vilhar Ivan, posestnik v Ljubljani	10 „ — „
G. Murnik Janez, tajnik kupčijske in obrtne zbornice	10 „ — „
G. Jan Jurij, dekan v Dolini na Krasu	16 „ — „
G. Zamej Andrej, kanonik itd. v Ljubljani	10 „ — „
G. Vole Jurij, kanonik in stolni dekan v Ljubljani	5 „ — „
G. dr. Simonič Fr., c. kr. uradnik vseučilišne knjižnice na Dunaji	5 „ — „
G. Bizer Andrej, župnik v Grabšteinu na Koroškem	3 „ — „
G. Einspieder Andrej ml., farni oskrbnik v Šempetru pri Grabšteinu	1 „ 50 „
G. Mesar Janez, župnik v Bohinjskej Bistrici	2 „ — „
G. Jamar Andrej, oskrbnik tovarne na Fužinah pod Ljubljano, in sicer v svojem imenu	2 „ — „

v imenu svojega umrlega očeta Andreja	1 gld. — kr.
v imenu svojega umrlega brata Matevža	1 „ — „
v imenu svojega še živečega brata	1 „ — „
G. Murnik Ivan, trgovec itd. v Kamniku	5 „ — „
G. Grča Blaž, vikarij v Čepovanu na Goriškem	2 „ — „
G. Potočnik Fr., stavbeni svetnik v pokoji in dež. poslanec	5 „ — „
G. Križnik Gašper iz Motnika	1 „ — „
G. dr. Vošnjak Josip, državni in deželni poslanec itd.	5 „ — „
G. Smrekar Josip, profesor bogoslovja v Ljubljani	5 „ — „
G. Jeraj Josip, župnik v Žavcu	5 „ — „
G. Par Val, župnik v Gotovljah	5 „ — „
G. Jurčič Josip, kaplan v Žavcu	2 „ — „
G. Zehl Josip, župnik pri sv. Petru v Savinske dolini	2 „ — „
G. Arzenšek Mat., župnik v Grižah	1 „ — „
Vkupa	107 gld. 50 kr.
K temu v zadnjem listu izkazanih	770 „ 50 „
Vkupa do zdaj	878 gld. — kr.

Hitra in gotova

pomoč boleznim v želodci in njih posledicam.

Vzdržanje zdravja

obstoji jedino v tem, da se vzdrži in pospešuje dobro prebavljenje, kajti to je glavni pogoj zdravja in telesne in duševne kreposti. Najboljše domače sredstvo, da se prebavljenje uravna, da se pravo mešanje krvi doseže, da se odstranijo sprjeni in slabi deli krvi, je že več let splošno znani in priljubljeni

dr. Rosov zdravilni balzam.

Izdelan je iz najboljših, krepilno zdravilnih zelišč jako skrbno, vpliva uspešno pri vseh težavah pri prebavljenju, osobito pri slabem apetitu, napetosti, bljevanju, telesnih in želodčnih boleznih, pri krči v želodci, pri prenapolnjenosti želodca z jedmi, zaslinjenju, krvnem natoku, hemeroidih, ženskih bolečinah, pri bolečinah v čreveh, hipohondriji in melanholiji (vsled motenja prebave); isti oživlja eso delavnost prebave, napravlja kri zdravo in čisto in telesu da zopet prejšnjo moč in zdravje. Vsled tega svojega izvrvnega vpliva je zdaj gotovo in priznано ljudsko domače sredstvo postal in se splošno razširil.

Na stotine pisem v priznanje je na razgled pripravljenih. Razpošilja se na frankirane dopise na vse kraje proti poštenu povzetju svote.

Vaše blagorodje!

Čutim se dolžnega, da Vam izrečem najboljšo zahvalo. Za februarja uže boleham na želodčni bolečini, zjedinjeno z neapetitnostjo in brezmirnimi nočmi. Obiskal sem uže mnogo zdravnikov brez uspeha. Le po moči dr. Rosovega zdravilnega balzama sem zopet opomogel, vplival je čudovito. Vsi moji znanci v tem kraju morejo to pričati in se čudijo nad mojim apetitom. Do zdaj sem si naročil tretjo steklenico pri gospodu Neusteinu v Plankengasse. Prosim Vas, da to moje spričalo po resnici objavite. Še jedenkrat presrečno zahvalo.

Spoštovanjem

Peter Springer,

vrtar v Gorenjem Sv. Vidu pri Dunaji, Auerhofgasse 2.

Svarjenje!

Da se izogne neljubim napakam, zato prosim vse p. t. gg. naročnike, naj povsodi izrečno dr. Rosov zdravilni balzam iz lekarnar B. Fragnerja v Pragi zahtevajo, kajti opazil sem, da so naročniki na več krajih dobili neuspešno zmes, ako so zahtevali samo zdravilni balzam, in ne izrečno dr. Rosovega zdravilnega balzama.

Pravi

dr. Rosov zdravilni balzam

dobi se samo v glavnej zalogi izdelovalca B. Fragnerja, lekarnar „k črnemu orlu“ v Pragi, Eeke der Spornergasse Nr. 205—3.

V Ljubljani: G. Piccoli, lekar; Vilj. Mayr, lekar; Jos. Svoboda, lekar; J. pl. Trnkoczy, lekar. V Novem mestu: Dom. Rizzoli, lekar. V Kamniku: Jos. Močnik, lekar. V Kranji: K. Šavnik, lekar.

Vse lekarne in večje trgovine z materialnim blagom v Avstro-Ogerske imajo zalogo tega zdravilnega balzama.

Isto tam:

Praško vseobčno domače mazilo,

gotovo in izkušeno zdravilo zoper prisad, rane in ulesa.

Dobro rabi zoper prisad, ustavljanje mleka in če postajejo ženske prsi trde, kadar se otrok odstavi; zoper abscese, krvava ulesa, gnojne mozoljčke, črnatost; zoper zanohtnico ali takozvanega črva na prstih; zoper obustavljanje, otekline, bezgavke, izrastke, morsko kost; zoper otekline po prehlajenju in po putiki; zoper ponavljajoče se prisad v udih na nogi, v kolenih, rokah in lediji, če se noge poté in zoper kurja očesa; če roke pokajo in zoper kitam podobne razpokline; zoper otekline, kadar je koga pičil mrčes; zoper stare rane in take, ki se gnojijo; zoper raka, ranjene noge, vnetje kože na kosteh itd.

Vsak prisad, otekline, ukoščenje, napihnenje se kmalu ozdravi; kjer se je pa pričelo uže gnojiti, ule izsesa v kratkem in brez bolečin ozdravi.

V škaticah po 25 in 35 kr.

(142—7)

Balzam za uho.

Skušeno in po mnogih poskusih kot najzanesljivejše sredstvo znano, odstrani naglušnost, in po njem se dobi popolno uže zgubljen sluh. 1 sklenica 1 gld. av. velj.

Dunajska borza

kr.	gld.	50	65	25	60	53
Papirna renta	76	77	94	131	825	342
Srebrna renta	77	94	131	825	342	120
Zlata renta	131	825	342	120	9	9
1860 državno posojilo	131	825	342	120	9	9
Akcie narodne banke	131	825	342	120	9	9
Kreditne akcije	131	825	342	120	9	9
London	131	825	342	120	9	9
Srebro	131	825	342	120	9	9
Napol.	131	825	342	120	9	9

Tuji:

Evropa: Vitez Fanzoni iz Medije.	Globočnik
Pri Slonu: Pichler iz Maribora.	Hilber iz
iz Zagreba — Kumerer iz Pontafelja.	Dunaja.
Pri Malici: Herz z Dunaja.	Fuchs iz
Pri Matici: Herz z Gradca.	Waltz iz
Zgornjih Goric — Aljančič iz Dvora.	Waltz iz
Ogrskega — Kulka, Ries, Wenig, Leder, Blumberg,	Polak vsi z Dunaja.
Pri avstrijskem cesarji: Cerleuko iz Reke.	

Plzensko pivo.

Mi si jemljemo čast s tem naznanjati, da se začne izdajanje našega piva dné 8. maja a. c. in je bodemo na dalje notirali z
gld. 13.50 per hektoliter netto kasa od pivovarne, sodove franko tja nazaj,
gld. 18.50 per hektoliter netto kasa od naše zaloge — gospod F. Schediwy, Gradec, Annenstrasse 35 — sodove franko v Gradec nazaj.
Naklonjenja naročil na ta izvrstni produkt prosimo spoštovanjem

Meščanska pivovarna v Plznu,

ustanovljena 1842.

(Ponatis se ne plača)

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armich.

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.